

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci **žalobkyně: SETRA, spol. s.r.o.**, se sídlem Brno, Zvonařka 16, zast. JUDr. Janem Svobodou, advokátem se sídlem Brno, Příkop 2a, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2010, č.j. 2042/500/10 822213/ENV/10,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného, uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha, oddělení ochrany ovzduší ze dne 19.8.2010, č.j. ČIŽP/41/OOO/SR01/1000861.003/10/PZP, kterým byla žalobci podle § 40 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen zákon o ochraně ovzduší) uložena pokuta 50 000 Kč za provozování středního stacionárního zdroje znečišťování ovzduší - kompostárny, provozovna Pavlíkov bez povolení podle § 17 odst 1 písm. d) cit. zákona.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění, že inspekčním orgánem ČIŽP byla dne 2.4.2010 u žalobce provedena kontrola středního stacionárního zdroje znečišťování ovzduší - kompostárny Pavlíkov, podle jejíž závěrů uvedených v kontrolním protokole ze dne dne 27.5.2010 žalobce provozuje tento zdroj znečišťování ovzduší od r. 2009, aniž by měl vydané povolení k uvedení tohoto zdroje do zkušebního a trvalého provozu. Inspekční orgán zjistil protiprávní stav spočívající v tom, že žalobce nesplnil povinnost provozovatele středního zdroje znečišťování ovzduší dle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší provozovat tento zdroj v souladu s podmínkami ochrany ovzduší, které jsou uvedeny ve stanoviscích a povoleních vydaných podle § 17 zákona o ochraně ovzduší, konkrétně dle § 17 odst. 1 písm. d) cit. zákona je třeba mít povolení k uvedení zdroje do zkušebního i trvalého provozu.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami, že žalobce disponuje rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje, kterým byla stavba zdroje povolena, a tudíž, alespoň v minimálním rozsahu splňuje podmínky stanovené zákonem. Žalobce tvrdil, že jen nedopatřením nepožádal o vydání povolení k uvedení zdroje do zkušebního a trvalého užívání. Jakmile si tuto skutečnost uvědomil, požádal příslušný orgán o jeho vydání, a to dne 5.1.2010. Toto povolení však dosud vydáno nebylo. Žalobce namítal, že tato jeho snaha nebyla prvoinstančním orgánem v rozhodnutí o pokutě náležitě zohledněna. Žalobce dále v odvolání namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu 1. stupně v tom, že prvoinstanční správní orgán nezhodnotil skutečnosti, které vzal v úvahu při stanovení výše pokuty, takže není jisté, zda se zabýval hledisky pro výši pokuty stanovenými v ust. § 41 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší. Výši sankce považoval za nepřiměřeně přísnou, neodpovídající danému případu a nebyla dodržena zásada, aby při rozhodování skutkově obdobných věcí nevznikaly neodůvodněné rozdíly.

K uvedeným námitkám žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel z prokázané skutečnosti, že žalobce neměl v době kontroly vydané povolení k uvedení zdroje do zkušebního a trvalého provozu, a poukázal na právní úpravu dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) a § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, která stanoví povinnost provozovatele zdroje znečištění mít povolení k uvedení zdroje do zkušebního a trvalého provozu. Dle žalovaného toto povolení nemůže být nahrazeno povolením stavby zdroje. Žalobce o povolení požádal až dne 5.1.2010, ačkoliv byl na nezbytnost požádat o toto povolení upozorněn již dne 2.1.2006 v rozhodnutí o povolení stavby zdroje. V době kontroly požadované povolení ještě vydáno nebylo, protiprávní stav tak trval 1,5 roku.

K námitce nepřezkoumatelnosti hledisek pro stanovení výše pokuty žalovaný zhodnotil, že prvoinstanční orgán vzal v úvahu, že žalobce, ačkoliv byl v rozhodnutí o povolení stavby zdroje vydaného dne 2.1.2006 upozorněn na povinnost požádat o povolení k uvedení zdroje do zkušebního a trvalého provozu, neučinil tak a ještě v době vydání rozhodnutí o pokutě protiprávní stav nadále trval. Výši sankce považoval žalovaný za přiměřenou, neboť inspekce uložila žalobci pokutu ve výši 0,5 % horní hranice zákonného rozpětí (20 000 až 10 000 000 Kč). Poukázal na to, že žalobce neuvedl žádný konkrétní případ, v němž by správní orgán porušil zásadu rozhodování, spočívající v zákazu neodůvodněných rozdílů při posuzování případů.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

Žalobce v podané žalobě namítá nicotnost a nezákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z důvodů nesprávných skutkových zjištění a vad řízení.

Žalobce namítá, že mu bylo napadené rozhodnutí doručeno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb v listinné podobě, a proto mělo mít náležitosti podle § 69 odst. 1 spr. ř., přičemž nebyl dán žádný důvod pro to, aby mělo formu používanou v případě jeho doručování v elektronické podobě a následném převedení do podoby listinné. Napadené rozhodnutí není nikým podepsáno ani neobsahuje otisk úředního razítka, přičemž tuto vadu nemůže překlenout list papíru s ověřovací doložkou o konverzi do dokumentu v listinné podobě připojený před první stranu napadeného rozhodnutí. Navíc je-li k dokumentu připojována ověřovací doložka, tato doložka musí být umístěna až za poslední stránku ověřovaného dokumentu, aby bylo zřejmé, co vlastně bylo předmětem ověření a musí být s listinou spojena pevnou uzávěrou, která musí být přelepena a opatřena razítkem ověřujícího orgánu, aby nemohlo dojít k oddělení jednotlivých listů. Nesplňuje-li napadené rozhodnutí požadavky kladené na něho právními předpisy v popsáném směru, pak trpí jinými vadami, pro něž je nelze považovat za rozhodnutí vydané správním orgánem a jako takové je nicotné. Kromě toho ověřovací doložka konverze do dokumentu v listinné podobě připojená před první stranu napadeného rozhodnutí nesplňuje náležitosti podle ust. § 25 odst. 2 písm. f), g) zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, jelikož v ní chybí údaj o tom, zda byl vstup podepsán platným uznávaným elektronickým podpisem nebo označen platnou uznávanou elektronickou značkou, číslo kvalifikovaného certifikátu, na němž je uznávaný elektronický podpis založen, nebo číslo kvalifikovaného systémového certifikátu, na němž je uznávaná elektronická značka založena, a obchodní firma akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb, který kvalifikovaný certifikát nebo kvalifikovaný systémový certifikát vydal a dále v doložce chybí datum a čas uvedené v kvalifikovaném časovém razítku, číslo kvalifikovaného časového razítka a obchodní firma akreditovaného poskytovatele certifikačních služeb, který kvalifikované časové razítko vydal, byl-li vstup kvalifikovaným časovým razítkem opatřen. Navíc tato doložka obsahuje údaj o tom, že tento dokument vznikl konverzí do listinné podoby podle § 69a zákona č. 190/2009 Sb., avšak citovaný § 69a zákon č. 190/2009 Sb., neobsahuje. Tento paragraf obsahuje zákon o archivnictví a spisové službě, avšak § 69a zákona o archivnictví a spisové službě na daný případ vůbec nedopadá, jelikož se týká archivace dokumentů v digitální podobě, nikoli provádění autorizované konverze dokumentů, kterýmžto úkonem se ve smyslu ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 300/2008 Sb., rozumí úplné převedení dokumentu obsaženého v datové zprávě do dokumentu v listinné podobě a ověření shody obsahu těchto dokumentů a připojení ověřovací doložky.

Žalobce namítá, že ověřovací doložka konverze tohoto dokumentu v listinné podobě, připojená před 1. stranu napadeného rozhodnutí, neobsahuje pravý podpis ověřující osoby M. V., přičemž žalobci není známo, o čí podpis se jedná. Z jiných rozhodnutí žalovaného však ví, že podpis v ověřovací doložce nepatří M. V.

K formální stránce napadeného rozhodnutí žalobce dále namítl, že na první straně napadeného rozhodnutí je v pravém horním rohu drobný křížek a pod ním hůře čitelný drobným písmem napsaný text, z něhož je čitelný pouze text „neplatný podpis“ a ostatní je překryto tmavě šedým křížkem, a tudíž nečitelné. Z toho žalobce dovozuje, že napadené rozhodnutí ve formě datové zprávy nebylo podepsáno platným elektronickým podpisem,

a proto jako takové nemůže být považováno za rozhodnutí správního orgánu. Podle ust. § 19 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. dokumenty orgánů veřejné moci doručované prostřednictvím datové schránky mají formu datové zprávy. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu se datovou zprávou rozumí elektronická data, která lze přenášet prostředky pro elektronickou komunikaci a uchovávat na záznamových médiích, používaných při zpracování a přenosu dat elektronickou formou, přičemž podle ust. § 3 odst. 1 první věta zákona č. 227/2000 Sb., je datová zpráva podepsána, pokud je opatřena elektronickým podpisem. Pokud napadené rozhodnutí nesplňuje uvedené zákonné požadavky, nejedná se o rozhodnutí a takový akt je nutno prohlásit za nicotný.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí za kusé a schématické, neboť jen parafrázuje zjištění a skutečnosti uvedené v rozhodnutí o pokutě, namísto toho, aby se zabýval rozhodnutím v celém jeho kontextu a náležitě se vypořádal s odvolacími námitkami.

Žalobce dále konstatuje, že podle § 53 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší pro rozhodování ČIŽP i žalovaného v rámci výkonu státní správy v oblasti odpadového hospodářství platí ustanovení správního řádu, a proto měly oba tyto správní orgány postupovat v souladu s ním, což však neučinily. Žalovaný v dané věci rozhodl v rozporu s § 89 odst. 2 spr. ř., jelikož se nezabýval obsahem tohoto rozhodnutí, tím je odůvodnění v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Tvrdí, že správní orgán 1. stupně se ve svém rozhodnutí věnuje přepisu textu zákonných ustanovení, avšak neuvádí podklady, z nichž vycházel, a v tomto směru absentují jakékoliv úvahy. V rozhodnutí zmiňuje pouze obsah listin ve spisu, aniž by uvedl, jaké konkrétní závěry a z jakých konkrétních podkladů vyvozuje. V rozhodnutí chybí vysvětlení, jak se ČIŽP vypořádala a s jakými námitkami žalobce.

Žalobce namítá, že z rozhodnutí ani jiného podkladu není zřejmé, na základě jakých skutečností ČIŽP zařadila kompostárnu žalobce mezi střední zdroje znečišťování ovzduší, bez takového zjištění nelze žalobce sankcionovat za neplnění povinností uložených provozovatelům středního zdroje znečišťování ovzduší.

Dle žalobce ani závěr o tom, že je kompostárna provozována nemá oporu v provedeném dokazování, k provozu kompostárny ke dni kontroly neprovedla ČIŽP žádné dokazování. Kontrolní závěry vycházející ze zjištění stavu v den kontroly nevypovídají nic o stavu provozu kompostárny v budoucnu.

Žalobce namítá, že ČIŽP ve svém rozhodnutí nezohlednila ani snahu žalobkyně uvést provozování kompostárny do souladu s právními předpisy tím, že okamžitě požádala o vydání povolení o uvedení do trvalého provozu, jakmile si tuto chybu uvědomila.

Žalobce též namítá, že ze spisového materiálu není zřejmé, jakým způsobem bylo ČIŽP i žalovaným provedeno dokazování. Vzhledem k tomu, že obsah spisu tvoří toliko listiny, měl být o provedení důkazů těmito listinami oběma správními orgány podle ust. § 53 odst. 6 spr. ř. minimálně učiněn záznam do spisu. V ust. § 18 odst. 1 spr. ř. se hovoří o tom, že o provedení důkazu listinou se sepisuje protokol. Na danou problematiku existují dva názory, kdy podle jednoho názoru se § 18 odst. 1 spr. ř. použije pouze při úkonech, při kterých dochází ke styku s účastníky řízení (potom se také sepisuje protokol), zatímco v ostatních případech, kdy ke styku s účastníky řízení nedochází, se učiní „pouze“ záznam do spisu, pro který nejsou předepsány žádné formální náležitosti. Podle druhého názoru je však nutno chápat dikci ust. § 53 odst. 6 spr. ř. jako nepřesnost zákonodárce a musí být sepsán protokol

vždy. Ať tak či tak, ve spisu musí být o provedení důkazu listinou buď proveden záznam, nebo sepsán protokol, což se však v daném případě nestalo.

Za naprosto nedostatečné považuje žalobce odůvodnění výše pokuty v prvostupňovém rozhodnutí. Pouhý odkaz správního orgánu na zákonné rozpětí a procentuálně stanovenou výši pokuty je nedostatečné, nepřezkoumatelné a nemůže obstát, jelikož není v souladu s § 68 odst. 3 spr. ř. Při ukládání sankce je totiž správnímu orgánu dán prostor pro správní uvážení, aby do příslušné sankce a její výše co nejcitlivěji a co nejpriléhavěji konkrétnímu případu promítl všechna hlediska stanovená mu v daném případě zákonem o odpadech v ust. § 41 odst. 3 zákona, čímž má být zajištěna právní jistota účastníka správního řízení, přesvědčivost a přezkoumatelnost daného rozhodnutí a má být zabráněno projevům libovůle a šikanóznímu výkonu státní správy správními orgány. Z odůvodnění výše sankce tedy musí být zřejmé, jak se konkrétní hlediska uvedená v zákoně promítla do výše uložené pokuty, což však není případ napadeného rozhodnutí. Z něj totiž není zřejmé, zda se žalovaný při přezkoumávání výše sankce vůbec zabýval hledisky dle ust. § 41 odst. 3 zákona o odpadech, přičemž chybí i výslovný odkaz na toto ustanovení zákona o odpadech. Žalovaný se tedy k otázce výše pokuty v odůvodnění svého rozhodnutí zákonem požadovaným způsobem nevyjádřil, přestože odvolací námitky žalobce směřovaly i do výše uložené sankce. Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné, protože důvody, jimiž se žalovaný řídil při rozhodnutí o výši pokuty, chybějí.

Vůči napadenému rozhodnutí žalobce namítá, že ani žalovaný sám neučinil vlastní skutkové a právní závěry a jen je přebíral z rozhodnutí správního orgánu 1. stupně Neuvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů, jaké důkazy využil a jak je vyhodnotil pro své rozhodnutí.

Žalobce napadenému rozhodnutí vytýká tytéž vady odůvodnění výše pokuty a jejího posouzení z hlediska zákonných hledisek. I žalovaný se dle žalobce k námitkám žalobce nedostatečně a jen selektivně vypořádal s výší pokuty, jestliže pouze opsal dikci zákona o ochraně ovzduší, týkajícího se možného zákonného rozpětí sankce a z procentuálního stanovení výše pokuty dovozuje, že uložená pokuta je více než přiměřená. Je nesprávný závěr žalovaného, že ČIŽP vzala v úvahu zákonná hlediska výše pokuty a žalovaný tak činí nesprávné skutkové a právní závěry. Z rozhodnutí správního orgánu 1. Stupně nelze dovodit, že by ČIŽP při rozhodování o výši pokuty přihlížela k délce trvání protiprávního stavu a k tomu, že v době rozhodování tento protiprávní stav trval., že žalobce byl již v rozhodnutí o povolení stavby zdroje upozorněn na povinnost požádat o povolení ke zkušebnímu a trvalému provozu.

Žalobce nesouhlasí s tím, že jeho snaha o zjednání nápravy poté, kdy se v lednu 2010 dozvěděl, že mu požadované rozhodnutí chybí, nebyla posouzena jako neprodlená (okamžitá) a v jeho prospěch. Žalovaný tuto snahu zlehčuje, aniž by jí zohlednil při ukládání výše pokuty.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dle žalobce rovněž není zřejmé, zda a jakým způsobem žalovaný ověřil jeho námitku, již se domáhal přezkoumání toho, zda přijaté opatření v podobě uložené pokuty je v souladu s veřejným zájmem a zda koresponduje požadavku správního řádu, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalovaný se omezil pouze na konstatování, že žalobce neuvedl žádný konkrétní případ, kdy by měla ČIŽP tuto zásadu porušit. K tomu žalobce namítá, že

nemá možnost zjistit jiné případy rozhodované ČIŽP a tato činnost náleží do pravomoci žalovaného, který má činnost ČIŽP zhodnotit i z tohoto pohledu.

K výši uložené pokuty žalobce namítá, že uložená sankce je příliš přísná, nepřiměřeně vysoká a neodpovídá jak závažnosti jemu vytýkaného pochybení, tak ani skutečnosti, že de facto nedošlo k ohrožení ani k narušení životního prostředí nepříznivými vlivy. Rovněž délku provozování zdroje 1,5 roku nelze hodnotit jako velmi dlouhou dobu. Ukládání sankcí za zásahy do životního prostředí je jednou z forem, jak dosáhnout prosazení zákona o odpadech v praxi, a proto by sankce měly vůči podnikatelským subjektům plnit především stimulující a výchovnou funkci a nikoli výlučně represivní, neboť od výše pokuty se odvíjí také výše peněžních prostředků připadajících do příslušných rozpočtů. Rozhodně se nelze spokojit s tím, aby vyměřená sankce byla nahlížena jen „očima“, zda je uložena podle odpovídajícího ustanovení právního předpisu, a tudíž v odpovídajícím rozpětí, ale je třeba mít na paměti zejména přezkoumatelnost takového uvážení a předvídatelnost rozhodnutí o výši sankce.

Shora popsany postup jak ČIŽP, tak žalovaného je dle názoru žalobce v rozporu s právními předpisy, tím také porušuje jednu ze zásad správního řízení (§ 2 odst. 1 spr. ř.) a porušuje také principy dobré správy, mezi něž patří soulad rozhodnutí správních orgánů a jejich postupů s právem, předvídatelnost a přesvědčivost rozhodování správních orgánů.

Při vydávání napadeného rozhodnutí došlo k porušení řady zásad správního řízení. Žalovaný v daném řízení nepostupoval v souladu s právními předpisy. Z celého průběhu řízení vyplývá, že žalovaný jako odvolací orgán ani ČIŽP v prvním stupni se předmětnou věcí nezabývaly svědomitě a odpovědně a nepoužily nejvhodnějších prostředků vedoucích ke správnému vyřízení věci. Napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a jeho odůvodnění je nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné. Stejnými vadami je stíženo i rozhodnutí inspekce vydané v prvním stupni, a proto je dán důvod i pro jeho zrušení.

Pro případ, že soud dospěje k závěru, že se žalobce dopustil vytýkaného porušení zákona na úseku odpadového hospodářství, jak bylo popsáno v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů, a shledá-li vysvětlení výše pokut korespondujícím právním předpisům a principům dobré správy, žalobce navrhl, aby byla výše pokuty soudem snížena v mezích zákonem dovolených, nebude-li možné upustit od jejího uložení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve uvedl, že u tohoto žalobce je již pravidlem, že v podstatě nezpochybňuje své protiprávní jednání, které svými tvrzeními i potvrzuje, ale za své deliktní jednání nechce nést zodpovědnost. Žalobce sám potvrzuje, že předmětné povolení nevlastnil, avšak svou odpovědnost se snaží zvrátit řadou zformalizovaných argumentů, které žalovaný odmítá.

Co se týče žalobcem namítaného způsobu doručení napadeného rozhodnutí a jeho formy, žalovaný s odkazem na ust. § 19 odst. 2 správního řádu poukazuje na možnost písemného doručování poštou. K námitce absence podpisu oprávněné úřední osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 64/2003, podle kterého nedostatek podpisu na doručovaném rozhodnutí

nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, jestliže originál takového rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti. Přítomnost podpisu je nutná pro ověření, zda v daném případě rozhodovala oprávněná osoba a konverzní doložka sama o sobě prokazuje původ konvertovaného dokumentu. Forma konverzní doložky nemá žádnou souvislost se zákonností či správností napadeného rozhodnutí. Pokud měl žalobce ve vztahu k jemu doručenému stejnopisu rozhodnutí pochybnosti, mohl si ověřit pravost rozhodnutí u žalovaného. K otázce křížku pak žalovaný uvádí, že elektronický podpis má význam v případě doručování prostřednictvím veřejné datové sítě. Uvedené námitky žalobce považuje za nesmyslné s cílem odvést pozornost od skutečné podstaty věci.

K otázce elektronického podpisu žalovaný uvedl, že elektronický podpis není náležitostí rozhodnutí, je součástí datové zprávy a potvrzuje že původcem zprávy je skutečně ten, kdo je označen jako odesílatel. Opět i tuto skutečnost si mohl žalobce v pochybnostech u žalovaného ověřit. Nedostatek elektronického podpisu nezpůsobuje nicotnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 77 správního řádu.

Námitky žalobce týkající se neodůvodnění úvah správních orgánů z hlediska skutkového a právního stavu shledává žalovaný opakovanými v každé žalobcem učiněné žalobě. Podle žalovaného jasným důkazem o opaku tvrzení žalobce je obsah správního spisu.

Žalovaný má zato, že pochybnosti žalobce o zařazení kompostárny do kategorie středního stacionárního zdroje znečišťování ovzduší jsou absurdní a jen vypovídají o přístupu žalobce k plnění jeho povinností. Sám žalobce jako provozovatel byl povinen zařadit zdroj znečišťování ovzduší do příslušné kategorie a žalobci bylo na jeho žádost vydáno povolení ke stavbě středního zdroje znečišťování ovzduší. Konstatace v rozhodnutích, že předmětné zařízení je stále provozováno v době vydání napadených rozhodnutí je bez významu a vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Také výše sankce dle mínění žalovaného nebyla stanovena v rozporu se zákonem. Sankce nesmí být bagatelní a žalovaný si nedovede představit, jaká ještě nižší sankce by mohla splňovat podmínku přiměřenosti. Žalovaný připouští, že odůvodnění výše sankce by si zasloužilo větší pozornosti, nicméně, je-li při prokázaném skutkovém stavu ukládána v minimální výši, při flagrantním porušení právních předpisů, je odůvodnění rozhodnutí dostatečné. Pokus žalobce o nápravu protiprávního stavu nemění nic na tom, že k porušení práva došlo, a nižší sankce při zohlednění žalobcem namítané skutečnosti by nebyla schopná dosáhnout svého účelu a byla by v rozporu s veřejným zájmem.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Ústní jednání před soudem

Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci řízení na svých dosavadních podáních a procesních stanoviscích.

Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude doplňovat dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl náležitě zjištěn již na základě důkazů provedených správními orgány v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů tak soud

shledal nadbytečným. K tomu je nutno dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.).

VI. Posouzení věci městským soudem

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů.

Žaloba není důvodná.

V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 40 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ovzduší ve znění platném v rozhodné době pokutu ve výši od 20 000 do 10 000 000 Kč uloží inspekce provozovateli zvláště velkého, velkého nebo středního stacionárního zdroje, pokud provozuje tento zdroj bez povolení podle § 17 odst. 1 písm. b) nebo c) nebo d), nebo bez platného rozhodnutí o autorizaci podle tohoto zákona v případech uvedených v § 15 odst. 1 písm. c) nebo bez povolení u činností uvedených v § 17 odst. 2

Podle § 11 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší ve znění platném v rozhodné době provozovatelé zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů jsou povinni uvádět do provozu a provozovat stacionární zdroje v souladu s podmínkami ochrany ovzduší, které jsou uvedeny ve stanoviscích a povoleních vydaných podle § 17 a v souladu s technickými podmínkami provozu zařízení zdroje stanovenými jeho výrobcem a s provozním řádem, pokud je stanovena povinnost k jeho zpracování podle odstavce 2; v případě jejich nevydání postupují provozovatelé podle rozhodnutí vydaných podle právních předpisů platných do dne účinnosti tohoto zákona,

Podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší ve znění platném v rozhodné době příslušný orgán ochrany ovzduší vydává stanoviska a povolení k řízením podle zvláštního právního předpisu, která obsahují podmínky ochrany ovzduší. Jsou jimi, mimo jiné, i povolení k uvedení zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů do zkušebního i trvalého provozu.

Podle § 41 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší ve znění platném v rozhodné době při rozhodování o výši pokuty přihlíží orgán ochrany ovzduší k závažnosti porušení zákonné povinnosti, době trvání protiprávního stavu, k výši vzniklé nebo hrozící škody a k případným následkům protiprávního stavu.

Soud o námitkách žaloby uvážil takto :

Neopodstatněnými shledal soud veškeré námitky procesního charakteru, jimiž žalobce brojí proti postupu správních orgánů obou stupňů v řízení, zpochybňuje způsob, jakým mu

bylo napadené rozhodnutí doručeno a vytýká správním orgánům obou stupňů absenci zákonem stanovených náležitostí jimi vydaných rozhodnutí.

S námitkami týkajícími se doručování rozhodnutí a náležitostmi doručování se Městský soud v Praze již judikatorně vypořádal v jiných svých rozhodnutích (srov. sp.zn. A 176/2010, sp. zn. 7A 49/2011) s tím, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nicotné z toho důvodu, že stejnopis napadeného rozhodnutí, který byl žalobci doručen prostřednictvím držitele poštovní licence, neobsahuje některé náležitosti vyžadované ustanovením § 69 odst. 1 správního řádu, jako je otisk úředního razítka a podpis oprávněné úřední osoby. Soud nemá důvod se od této judikatury odchýlit a jen následně opakuje své důvody.

Teorie práva i judikatura správních soudů považuje za nicotný správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, nesmyslnost či neexistence vůle. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti (srov. Staša, J. in Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 5. vydání. C. H. Beck, Praha, 2003, s. 136-141, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96).

Na tyto doktrinální a judikatorní závěry navázal zákonodárce právní úpravou institutu nicotnosti rozhodnutí obsaženou v ustanoveních § 77 a § 78 správního řádu. Podle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Podle § 77 odst. 2 správního řádu je dále nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Napadené rozhodnutí není stíženo žádnou vadou, která by podle § 77 odst. 1 a 2 správního řádu zakládala jeho nicotnost. Není sporu o tom, že bylo vydáno k tomu věcně příslušným správním orgánem, a netrpí ani žádnou vadou, která by ho činila vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinou vadou, pro kterou by ho nebylo možné vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Soud ověřil, že originál napadeného rozhodnutí založený ve správním spise vykazuje všechny náležitosti požadované zákonem, včetně otisku úředního razítka žalovaného a podpisu oprávněné úřední osoby – Ing. Miroslava Kuklíka, ředitele odboru výkonu státní správy I. Nepochybně se tedy jedná o rozhodnutí žalovaného správního orgánu ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu. Za situace, kdy je součástí správního spisu vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá tato vada nicotnost rozhodnutí, neboť je zřejmé, že rozhodnutí skutečně vydala k tomu oprávněná osoba (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.1.2007 č.j. 2 Azs 22/2006 – 102).

To, že žalobci bylo žalovaným doručeno písemné vyhotovení (stejnopis) napadeného rozhodnutí bez těchto náležitostí, je sice v rozporu s ustanovením § 69 odst. 1 správního řádu, tato nezákonnost, však nemůže být dostatečným důvodem pro zrušení napadeného

rozhodnutí, neboť se nejedná o *podstatné* porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud v tomto směru považuje za nutné zdůraznit, že žalobce nebyl v důsledku uvedeného procedurálního pochybení žalovaného, k němuž došlo při vyhotovení stejnopisu napadeného rozhodnutí, nikterak zkrácen na svých právech, neboť mu i přes uvedené nedostatky muselo být (a také evidentně bylo) zřejmé, kdo napadené rozhodnutí vydal, jaké věci se tento správní akt týká a co je jeho obsahem. Jak navíc žalovaný správně podotkl, měl-li žalobce jakékoliv pochybnosti o věrohodnosti napadeného rozhodnutí či jeho původce, mohl se po jeho doručení obrátit na žalovaného a požádat podle § 69 odst. 4 správního řádu o vydání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí. V „Ověřovací doložce konverze do dokumentu v listinné podobě“, kterou obdržel spolu s napadeným rozhodnutím, byl žalobce rovněž vyrozuměn o možnosti obrátit se na žalovaného se žádostí o získání tohoto dokumentu v elektronické podobě, a současně vyzván k tomu, aby se na žalovaného neprodleně obrátil v případě, že má podezření na neautentičnost dokumentu. Z toho, že tak neučinil, nelze než dovodit, že žádné pochybnosti v tomto směru neměl a že mu v žalobě namítané formální nedostatky (absence otisku úředního razítka a podpisu oprávněné úřední osoby) nevadily. Jeho žalobní argumentace, v níž následně tyto nedostatky žalovanému vytýká, se tak soudu nutně jeví jako účelová.

Neopodstatněné jsou žalobcovy námitky, že konverze napadeného rozhodnutí nevyhovuje požadavkům zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, že napadené rozhodnutí nebylo podepsáno platným elektronickým podpisem, že ověřovací doložka neobsahuje pravý podpis ověřující osoby, protože žalovaný v souzené věci autorizovanou konverzi napadeného rozhodnutí podle uvedeného zákona vůbec neprováděl, ani nedoručoval žalobci napadené rozhodnutí formou datové zprávy. Doručení napadeného rozhodnutí v listinné podobě právnímu zástupci žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence prokazuje doručenkou založená ve správním spise.

Nerelevantní je námitka, že rozhodnutí správního orgánu 1. stupně bylo žalobci doručeno bez platného elektronického podpisu, neboť není zřejmé, jak by tato skutečnost mohla mít vliv na věcnou podstatu rozhodnutí o pokutě, případně na procesní práva žalobce, jestliže žalobce seznal obsah rozhodnutí, podal proti tomuto rozhodnutí odvolání a o jeho odvolání bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

Nedůvodné jsou též žalobcovy námitky, v nichž dovozuje, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ČIŽP i napadeného rozhodnutí k věcné podstatě sporu, tj. protiprávnímu jednání žalobce neobsahuje náležitosti vyžadované ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.

Z prvostupňového rozhodnutí i z rozhodnutí žalovaného je zcela zřejmé, jaké jednání žalobce a na základě jakých podkladů bylo posuzováno a shledáno správním deliktem. V prvostupňovém rozhodnutí je zcela zřetelně a srozumitelně popsáno, že žalobce k výzvě kontrolního orgánu předložil provozní evidenci kompostárny, protokol o autorizovaném měření pachových látek a nepředložil povolení) a že nepředložil povolení k uvedení kompostárny do zkušebního a trvalého provozu. Z rozhodnutí a i ze správního spisu je zřejmé, že orgán ČIŽP měl od žalobce k dispozici a do spisu založil i rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 2.1.2006 o povolení stavby středního zdroje znečišťování ovzduší – kompostárny, provozovny Pavlíkov, v němž je výslovně uvedeno, že pro potřeby kolaudačního rozhodnutí je třeba požádat krajský úřad o vydání povolení do zkušebního provozu podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší. Ze žalobcem předložené

provozní evidence také jednoznačně vyplývá, že kompostárna Pavlíkov je zařazena v kategorii středního zdroje znečišťování ovzduší a byla uvedena do provozu v r. 2009 s provozním rytmem 24 h po 7 dnů v týdnu, po celý rok.

Uvedená zjištění správní orgán ve svém rozhodnutí vzal za rozhodující podklady pro posouzení jednání žalobce a podle těchto relevantních skutečností opodstatněně vzal za prokázané, že se žalobce předmětného protiprávního jednání dopustil. Vzhledem k tomu, že uvedené podklady byly zcela postačující pro kvalifikaci jednání žalobce jako správního deliktu, přičemž žalobce proti zjištění, že neměl pro kompostárnu vydané povolení ke zkušebnímu a trvalému provozu nepopírá, nebylo nutné provádět žádné další dokazování.

Lze tedy shrnout, že v odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty jsou výše uvedené skutkové závěry, jež byly předmětem následného právního posouzení ze strany ČIŽP, náležitě vyličené a prokázány výsledky kontrolního zjištění. Stejně jsou z rozhodnutí zřejmé a srozumitelné úvahy, jimiž se ČIŽP řídila při právním posouzení skutkových zjištění vyplývajících z jednotlivých podkladů a při výkladu ustanovení právních předpisů, které na danou věc aplikovala. Závěr, že žalobce nedisponoval potřebným souhlasem k provozování předmětného zařízení, čímž porušil povinnost stanovenou zákonem o ochraně ovzduší a dopustil se tak správního deliktu, je v rozhodnutí ČIŽP (a následně též v napadeném rozhodnutí žalovaného, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu jeden celek) vyjádřen naprosto přesvědčivě a přezkoumatelně. Nelze proto vejít na námitku žalobce, že odůvodnění rozhodnutí ČIŽP je vzhledem k absenci zákonem stanovených náležitostí nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné.

Stejně jako je tomu v případě rozhodnutí správního orgánu I. stupně, také odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky, které na něj klade ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul průběh dosavadního správního řízení a v rámci vypořádání odvolacích námitek žalobce se vyjadřoval k podstatě věci. V dané věci prokázaného protiprávního jednání žalobce žalovaný vyšel z podkladů správního řízení a k věcné podstatě deliktu mu stačovalo toliko posoudit, že vydání povolení na stavbu kompostárny není povolením dle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, že povolení ke zkušebnímu i trvalému provozu bylo nutné mít před zahájením provozu a že snaha žalobce o následné vydání povolení nemůže zjištěný protiprávní stav zvrátit. Také proto, že žalobce ve svých odvolacích námitkách proti zjištění, že neměl potřebné povolení ani nebrojil, a jen poukazoval na to, že z důvodu stavebního povolení alespoň minimálně splňuje podmínky provozu. Tato skutečnost však nemohla zhojit povinnost žalobce mít kvalifikované provozní povolení, které bylo zapotřebí pro účely užívání kompostárny z hlediska zákona o ochraně ovzduší a které nenahrazovalo povolení, týkající otázek stavebního povolení.

S ohledem na to, že žalovaný v plném rozsahu přisvědčil skutkovým i právním závěrům správního orgánu I. stupně, což je z jeho potvrzujícího rozhodnutí patrné, nebylo důvodu, aby tyto závěry znovu dopodrobna opakoval, nebo aby porovnával své závěry se závěry správního orgánu I. stupně, jak požaduje žalobce. Již ze samotného faktu, že se žalovaný v odvolacím řízení ztotožnil se skutkovými i závěry správního orgánu I. stupně, aniž by dokazování jakkoliv doplňoval, je zcela zřejmé, že při rozhodování vyšel z totožných podkladů jako správní orgán I. stupně a že na základě jejich posouzení dospěl ke shodným skutkovým a právním závěrům. Porovnávání závěrů správních orgánů obou stupňů v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kterého se žalobce nesmyslně domáhá, by v takovém případě znamenalo dvojí opakování téhož.

Žalovaný se dle názoru soudu řádně vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce. Ten v žalobě krajně rozporným způsobem namítá, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí absentují informace o tom, jak se žalovaný vypořádal s jeho návrhy a námitkami uplatněnými v odvolání, aniž by specifikoval, která konkrétní odvolací námitka zůstala ze strany žalovaného nevypořádána.

Zcela nově začal žalobce v podané žalobě nad rámec odvolacích důvodů namítat, že správní orgány nezjistily, do jaké kategorie znečišťovacích zdrojů předmětná kompostárna spadá. Tuto námitku neuplatňoval v řízení před orgánem ČIŽP, proto správní orgány obou stupňů považovaly tuto skutečnost za stavovou a nespornou. Nadto tvrzení žalobce je v tomto směru nesolidně účelové, neboť sám žalobce eviduje danou kompostárnu ve své provozní evidenci od počátku jako střední zdroj znečišťování ovzduší, na tuto kategorii zdroje bylo vydáno stavební povolení a k této kategorii zdroje žalobce až 5.1.2010, se značným časovým odstupem od zahájení provozu vyžádal i potřebné povolení k uvedení do zkušebního a trvalého provozu, které v době kontroly neměl k dispozici.

Soud nevešel ani na námitku žalobce, že vzhledem k absenci záznamu o provedení důkazu není ze spisového materiálu zřejmé, jakým způsobem bylo správními orgány obou stupňů provedeno dokazování. O tom, jaké podklady pro vydání rozhodnutí – listinné důkazní prostředky - ČIŽP shromáždila, byl žalobce vyrozuměn již v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23.7.2010. V uvedeném oznámení byl rovněž poučen o tom, že pokud nevyužije svého práva navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, přistoupí ČIŽP k vydání rozhodnutí na základě těchto podkladů shromážděných k okamžiku zahájení řízení, což se následně také stalo. Jak již bylo soudem konstatováno shora, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je patrné, z jakých podkladů (listinných důkazních prostředků) ČIŽP v dané věci čerpala skutková zjištění významná pro posouzení věci samé, což ovšem znamená, že těmito listinami v řízení provedla důkaz. Dokazování nebylo prováděno v přítomnosti žalobce, takže nebylo důvodu, aby správní orgán o provedení důkazu shromážděnými listinami sepisoval protokol – ten je dle § 18 odst. 1 správního řádu nutno sepsat pouze o úkonech souvisejících s řízením v dané věci, *při nichž dochází ke styku s účastníky řízení*. Správnímu orgánu nelze v dané věci vytýkat, že měl v takovém případě v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu o provedení důkazu listinami učinit záznam do spisu, nadto, že tento nedostatek zakládá vadu řízení mající vliv na zákonnost. To proto, že v dané věci, kdy správní orgány vycházely toliko z podkladů předložených žalobcem, z jeho vlastní dokumentace, by výklad ust. § 18 odst. 1 správního řádu tak, jak je pojmán žalobcem, znamenal přistoupení na samoučelnou argumentaci a bylo by přepjatým formalismem, což z hlediska rozumného práva nelze připustit. Pouhá absence záznamu o provedení důkazu listinami ve správním spise vzhledem k výše uvedenému není podstatnou vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a nemůže být proto důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Soud nepřisvědčil ani všem námitkám, jimiž žalobce brojí proti výši uložené pokuty a jejímu zdůvodnění. Není totiž pravdou, že v napadeném rozhodnutí nejsou uvedeny a náležitě zhodnoceny skutečnosti rozhodné pro stanovení výše uložené pokuty. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se plně ztotožnil s tím, jakým způsobem ČIŽP stanovila výši ukládané pokuty a v reakci na odvolací námitky žalobce výslovně uvedl skutečnosti, které odůvodňují správní úvahu o výši pokuty a které, byť nejsou výslovně uvedeny v prvostupňovém rozhodnutí, z obsahu tohoto rozhodnutí vyplývají a odpovídají zákonným hlediskům. Žalovaný vzal v úvahu délku trvání protiprávního stavu, která byla

správním orgánem hodnocena cca v délce 1,5 roku, vzal v úvahu, že v době kontroly protiprávní stav trval a tato skutečnost má oporu v kontrolním zjištění. Je zcela nerelevantní námitka žalobce, že stav kompostárny v den kontroly nic nevypovídá o jejím stavu do budoucna, neboť správní orgán posuzoval provoz kompostárny za období od jejího uvedení do provozu v r. 2009 a ještě v den kontroly. Stav provozu kompostárny v budoucnu je z hlediska jednání žalobce zcela od věci. Žalovaný také zvážil, že žalobci přitěžuje skutečnost, že ačkoliv od doby vydání stavebního povolení byl v tomto povolení upozorněn na povinnost požádat o povolení uvedení zdroje do zkušebního a trvalého provozu, učinil tak až 5.1.2010. Tyto všechny úvahy vyplývají ze skutkových zjištění a závěrů správního orgánu 1. stupně a nesvědčí o nepřiměřenosti pokuty uložené ve výši 50 000 Kč v rámci možného zákonného rozpětí 20 000 až 10 000 000 Kč. Jediné, co žalovaný z hlediska ust. § 41 odst. 3 zákona o ochraně ovzduší mohl vzít více v úvahu, je vyšší míra závažnosti jednání žalobce v tom, že ten, jak je soudu známo z úřední činnosti, je subjektem, který v podstatné míře porušuje zákony, týkající se ochrany životního prostředí (byl již několikrát sankcionován za chybějící podstatná povolení i k jiným zařízením). Bylo však jen na uvážení správních orgánů, zda celkový přístup žalobce k životnímu prostředí zváží z hlediska míry závažnosti jeho jednání i v tomto případě.

Protože rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno, tvoří s potvrzovaným rozhodnutím jeden celek, a z obou rozhodnutí je jednoznačně seznatelná závažná míra porušení povinností žalobce, stručné odůvodnění výše pokuty v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ve spojení s úvahami žalovaného zcela postačuje, je srozumitelné a odpovídající posouzení věci. Ve výši pokuty, která je s ohledem na žalobcovo jednání, více než přiměřená, nelze dle náhledu soudu zohlednit úkon žalobce, jímž před kontrolou, avšak po delší době od zahájení provozu kompostárny, požádal o příslušné povolení k provozu. To proto, že na tento úkon nelze nahlížet optikou „snahy“ žalobce, neboť nejde o snahu, ale o samozřejmé plnění povinnosti, která od počátku absentovala a nyní je jen dodatečně plněna. Námitka žalobce, že tuto skutečnost inspekce nedostatečně promítla do výše sankce, proto neobstojí.

Namítá-li žalobce, že jeho jednání nedošlo k ohrožení ani narušení životního prostředí nepříznivými vlivy, je třeba uvést, že hlediskem relevantním pro souzenou věc, je i *závažnost spočívající v hrozbě škody na životním prostředí*. Žalobci není kladeno za vinu poškození životního prostředí, ale jeho ohrožení. Pokud provozovatel zdroje znečišťování ovzduší provozuje toto zařízení v rozporu se zákonem o ochraně ovzduší, protože nemá potřebné povolení k provozování zařízení, dochází vždy k možnosti poškození (tj. k ohrožení) životního prostředí, a to ze samé podstaty věci, neboť účelem uděleného povolení je vymezit podmínky pro provoz zařízení tak, aby možnost poškození životního prostředí byla co nejvíce minimalizována. Každé porušení této zákonné povinnosti tak zvyšuje pravděpodobnost, že dojde k poškození životního prostředí, a tedy znamená ohrožení životního prostředí. Na závažnost ohrožení životního prostředí ze strany žalobce, která měla vliv na stanovení konkrétní výše sankce, pak žalovaný ve shodě s inspekcí usuzoval na základě vyhodnocení doby trvání protiprávního jednání žalobce.

Žalovaný nebyl povinen v napadeném rozhodnutí zdůvodňovat, proč je pokuta uložena žalobci v souladu s veřejným zájmem. Skutečnost, že dané sankční řízení bylo vedeno a pokuta žalobci uložena za účelem ochrany veřejného zájmu, jímž zájem na ochraně životního prostředí a na dodržování povinností stanovených zákonem o odpadech bezpochyby je, vyplývá sama o sobě z veřejnoprávní povahy sankčního řízení, stejně jako z veřejnoprávní povahy právní normy, jejíhož porušení se žalobce dopustil a podle které mu byla pokuta

uložena. Vzhledem k tomu, že žalobce v odvolání neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by byly relevantní pro posouzení jeho obecného tvrzení, v němž poukazuje na požadavek správního řádu, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, žalovaný nijak nepochybil, jestliže v odůvodnění napadeného rozhodnutí neporovnával uloženou pokutu s obdobnými případy porušení zákona. Je rozporné žalobní tvrzení, že žalovaný porušuje uvedenou zásadu, ale žalobce nemůže toto porušení prokázat, neboť nemůže takové srovnatelné případy sám zjistit. Zákon správnímu orgánu neukládá povinnost uvádět v rozhodnutí konkrétní detaily jiných, skutkově shodných či podobných případů.

Soud se plně ztotožnil se způsobem, jakým správní orgány obou stupňů zhodnotily jednotlivé skutečnosti, které označily za rozhodné pro stanovení výše pokuty. Výše žalobci uložené pokuty tak dle náhledu soudu koresponduje závažnosti žalobci vytýkaného pochybení. Uložená pokuta jistě povede žalobce k tomu, aby se v budoucnu obdobného protiprávního jednání vyvaroval, a vzhledem k její dostatečné intenzitě bude od takového jednání odrazovat i ostatní subjekty nakládající s odpady. To znamená, že uložená sankce je způsobila plnit nejen sankční, ale i preventivní a výchovnou funkci.

VII. Závěr

Soud uzavírá, že k uložení pokuty žalobci za spáchání správního deliktu, jehož se dopustil jednáním popsaným ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně, došlo v souladu se zákonem. Správní orgány obou stupňů se danou věcí zabývaly svědomitě a odpovědně a postupovaly v řízení v souladu se správním řádem, základními zásadami správního řízení, které jsou v něm formulovány, a též v souladu s principy dobré správy. Jimi vydaná rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, jsou přezkoumatelným způsobem odůvodněna a jsou též dostatečně přesvědčivá. Žalobce sice žalovanému obecně vytýká nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, avšak neuvedl, v čem tato nedostatečnost spočívá, a kromě důkazů obsažených ve správním spise, z něhož správní orgán při rozhodování vycházel, neoznačil ani jiné důkazy, s jejichž pomocí by mohl být skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro rozhodnutí řádně zjištěn. Zásadní skutkové zjištění správního orgánu, z něhož napadené rozhodnutí vychází, tj. že žalobce nedisponoval povolením ke zkušebnímu a trvalému provozu kompostárny, žalobce žádnou relevantní námitkou nezpochybnil.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené* výši, k čemuž v daném případě nedošlo. S úvahami správních orgánů obou stupňů stran výše žalobci uložené pokuty se soud ztotožňuje a pokutu, jejíž výše odpovídá toliko 0,5 % maximální možné sazby, nepovažuje s přihlédnutím k okolnostem daného případu za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Proto návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu nebylo vyhověno.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. dubna 2015

JUDr.Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková